

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПОСЛЕДНИЯТ ДРАКОН

chitanka.info

Лети ми се. В името на Мрака, как ми се лети! Не съм летял сигурно от поне два-три месеца... Крилата ми забравиха какво е да се разперят свободно и да се реят по облаците, надбягвайки се с вятъра, предизвиквайки слънцето и подигравайки се на така бавните и тромави в сравнение с мен птици. Не... всъщност, както и да се мъча, едва ли ще мога да ви обясня какво точно е усещането. Просто трябва да си летял. Найаве, не насън, понеже преди време доста хора сънуваха едва ли не всяка нощ, че летят. Сега вече сънуват други, доста по-материални работи, но това е друг въпрос. Има ли смисъл да говорим за човешката деградация, когато дори аз, Онзи, Който Не Се Променя, започнах да слизам все по-надолу и по-надолу по стълбата, водеща към собственото ми унищожение?...

О... простете. Забравих да ви се представя. Къде отиде възпитанието ми?... Знам, че в момента ме гледате с широко отворени очи и зяпнала уста и се чудите този пък от коя ли лудница е избягал. Но първо наздраве... и благодаря, че ме изслушвате. В крайна сметка за моята възраст е характерно твърде богатото словоизлияние... а в последно време толкова трудно се намират добри слушатели. Искате ли да ви почерпя една бира? Добре, повикайте келнера, когато мине покрай нас.

Та позволете да ви се представя. Аз съм дракон. Знам, че в момента не ми личи, но просто съм приел човешки образ. Все пак едва ли бихте седнали да говорите на философски теми с някой, който е висок към десет метра, покрит е със златни люспи, а от устата си бълва пламъци... Искаше ми се да поприказвам с някого... и вие имате честта, уважаеми господине, да бъдете мой събеседник. Не сте ли поласкан? Не? Или просто алкохолът ви е толкова много, че ви е все едно с кого разговаряте? Няма значение. Просто ме слушайте. Не говорете. Вие, хората, не умеете да слушате — това е едно от многото характерни за вашия вид неща, които съм забелязал през вековете. Умирате да говорите, но отказвате да слушате. А това е смъртоносно за отношенията между вас самите — вие се покривате с пелена на отчуждение и отпътувате за небитието като абсолютни самотници. Без приятели, дори без врагове... а и как да имате врагове, когато животът ви е бил просто една сива, гъста мъгла, в която дори орел не би различил нищо смислено...

При нас, драконите, всичко бе по-различно... когато ни имаше, разбира се. Животът ни бе живот, а не пародия, приятелите ни бяха приятели, а не компания за по чашка, любовта ни бе любов, а не симпатия... дори смъртта ни бе смърт, а не угасване на дълго тляла, подпалила се от само себе си дървесна гъба... По време на сбирките ни по планините се раждаха мъдрости, достатъчни да напълнят пет енциклопедии; дуелите за спасяване на поругана чест бяха достойни за епична песен с десетина хиляди куплета; а стиховете ни... тук просто трябва да замълча. Сигурно не сте предполагал, че и драконите могат да пишат поезия? Затвърденото за нас мнение в съзнанието ви сигурно ви подсказва, че ние сме прекалено груби, прекалено жестоки и прекалено грозни, за да създадем нещо красиво? Не, няма нищо, изобщо не съм ви обиден. Все пак вие прекалено много разчитате на очите си, а забравяте да попитате душата си. За вас прекрасно е онова, което може да се види, пипне, помирише и вкуси, а не онова, което предизвиква трепет в сърцето...

Какво? Извинете, не ви чух добре... А, да... интересен въпрос... защо съм сред вас. Поне според мен това би трябвало да е очевидно, но явно се нуждаете от допълнително обяснение. Аз съм последният от моя вид. Всички останали или загинаха, или отлетяха за Кралството — онази митична земя, в която все още е останало нещо добро. Аз не вярвах в нея, затова останах тук. Тук си мислех, че съм намерил любовта... оказа се мираж, естествено, но когато разбрах това, вече бе прекалено късно да летя. Нямах кой да ми покаже пътя.

Имаше още десетина като мен, които останаха — поради сантиментални причини, разбира се. Ние, драконите, сме прекалено чувствителни и именно заради това страдаме постоянно. За един дракон разбитото сърце е като стрела в гърдите — изходът е смъртоносен. Много от моя народ умряха така — с разрушени надежди. Някои просто легнаха и не се събудиха повече, други пикираха с всичка сила към някой връх и се разбиха в него, трети нарочно слязоха след вас, хората, и безучастно позволиха да бъдат избити от неграмотните селянци с камъни и копия...

Аз останах последен... Няма кой да продължи драконовия род на тази земя. Няма жена, която да приеме драконовия огън в сърцето си — нали това ще означава разтапяне на ледената обвивка около душата ѝ, наводнение на оскъдните ѝ мисли, в които досега е имало само пари

и външна красота... и в крайна сметка — шест фута под земята... О, уважаеми господине, жените имат хипертрофирало чувство за самосъхранение! В момента, в който жената усети у вас чувство, по-силно от обикновеното сексуално привличане, тя започва да бяга така, че дори дракон не може да я настигне...

Е... вие, хората, сте казали, че всяко правило все пак има своите изключения. Това е и смисълът на моя живот. Обикалям сред вас, задържам се във вашите смрадливи и запуснати градове, въпреки че умирам за глътка чист въздух и кратък полет в планината, приемам слабия ви човешки облик... и търся. Търся някоя, която да приеме в сърцето си, а не само в леглото си последния дракон. Да почувства пламъка му. Да овладее стихията му. Да му позволи да я научи да лети... и да обича. Да се реши да почувства за пръв път в живота си какво точно е любов.

Един ден може и да я намеря, кой знае. Ние, драконите, имаме прекалено дълъг живот, а лично аз нямам друга работа. Така че времето не е проблем. Проблемът е във вярата ми, че ще намеря тази жена. Тя намалява с всеки изминал ден.

А сега ме извинете. Беше ми приятно да си поговорим, но не издържам вече.

Небето ме зове.

©, 2005, Сибин Майналовски
15.I.2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.